

Şairin Ölümü Aşk'ın Elinden

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ocak 2016

Hicranın yankısında sefil bir yadsımazlık iken gönlün ikrar bildiği, anlık bir hezimetti aslında o var oluş yasası.

Bir tedirginlik peyda olurken, ısmarlama bir sevinç ile nöbete durdu aşk.

Aslını inkâr eden bir nota kadar da isyankârdı.

Yerli yersiz bir serzenişe mahal veren cübbesinde sakladı aşkı ve rütbesi iken asılı kaldığı devingen mabedin görünmeyen yakasına rast gelmiş iken ölüm.

Ötenazi yaparcasına asılı kaldı tavana tüm revnak duygular ve biteviye sorgularken Hakkın rahmetine kavuşmuş hangi hikâye ise son verdi isyanlarına.

Gönülsüz bir şarkının girizgâhında son buldu başlamaya daha fırsat bulamazken.

Son bulan bir aşka ramak kalan mutluluğu çok gördü kader ve sorguladı arsız bir hıyanet iken vuku bulan ve derken demledi hüznü yetmezmiş gibi gölgelerin menkıbesinde o rahvan ve savsak duygular nasıl da payıdardı.

Bir reçeteye yazmıştı ne ise ihtiyaç duyduğu ve sıraladı durduk yerde oysa ezberindeydi her biri. Yine de...

Yine de mahal veremediği bir sona rağbet etmişti keder yüklü gökyüzü.

Çaldı bulutlardan adsız şarkıları ve tek tek kırptı yıldızları şair.

Şiirleri nüksetti verirken son nefesini. Lakin...

Geç kalmıştı Tanrı, yol vermişti bir kez kuluna yine de sığındığı yegâne varlığın hidayetinde soludu aşkı son kez de olsa.

Engindi gök kubbe, engindi derya bildiği günü birlik sevinçleri ve dardı o her paslaştığında, kader bir sıfır öndeyken.

İnkârı yâd etti melekler, kıvrandı duygu simsarları iken mabet bilen hükümrانlığını karanlık gölgelerin.

Adamdı terk edilen.

İsyandı her gündönümüne denk düşen o serzeniş.

Payidar bir menkıbeye tıkmıştı lügati kayıp bir lehçenin tüm devrik cümlelerini.

Asılsız coğrafyaların, adı olmayan ülkelerin ve yitip giden umutların tecellisi idi mademki her eşlik eden, sarnıcına yığılı hüznün zerrecikleri kadar ender bir dost, mecrasında konuk ettiği efkârı yâd ederken dört bir yana serpiştirdiği toz bulutunun görünmez melekleri sadece sakındı ve savsakladı biteviye bastıran yağmuru. Rahmeti ötelemişti ve bilemedi günaha boyandığını ve karşılık bulmayan dualarına sığındı yeniden. Yalpaladı, yankılandı ayak sesi ve eşsiz bir yürek sesine eşlik etti evren. Sadece aşk, diye inledi cihan. Hüznü bellemiş bir rotanın vazgeçilmezi iken kıblesi, mihrabı yenik bir notanın tezahüratında eşlik etmek düşse de payına, riayet etmedi aslına ve aslı astarı olmayan bir ömrün son bulunduğu durakta parsellendi günah ve boyunduruğu iken söylenmemiş sözcükler...

Şairin ölümü makamsız bir şarkının nakarat bellediği son dizesinde saklıydı her soluduğu şiiri gıybet bilen bir münafık kadar dokunuşu asılsız bir gölge olsa da hicap ettiği.

Şiirdi günah olan ve şiirdi ölümün diğer adı.

Şiir ölmesede de şairin ölümü yine şiirin elinden oldu.

Unutulan bir güfteye asılı kaldı o devingen sancı ve ötelendi mabet bildiği ne kadar imge kaldıysa geride.

Rütbesi aşk olan bir komutanın muzaffer edasıyla yazdı son şiirini ve hiç ölmeyecekmişçesine devam etti yıldızlara asılı kalan her bir dize.

Sondu soluduğu, soluktu teni ve ölüm idi tek rakibi o isyan yüklü dizelerde adını fısıldarken sevdiği kadının.

Bir şair ölmüştü ama bir şiir doğmuştu.

Ve aşkı payidar kılan her şiirine sahip çıktı geride kalan kim varsa. Rüştünü ispatlayan bir şairin şerh düştüğü ne varsa, asılsız bellese de cihan, son noktayı koymuştu bir kez gitmezden önce.

Şairin ölümü aşkın elinden olmuştu üstelik ne ilk ne de son.